

[N. Neergaard.]

vedtaget i den foregaaende Samling. Overalt, hvor der altsaa kan gøres en Indflydelse gældende for at hindre uberettigede Prisstigninger uden at berøve Erhvervslivet dets afgørende nødvendige Frihed, dér skal vi være med og støtte; men særlig med Hensyn paa en Tale, den højtærede Statsminister har holdt i Kerteminde, vil jeg tilføje, at Systemet af 7. August 1914 vil vi fra Venstres Side ikke vende tilbage til.

Korsgaard: Naar jeg tager Ordet her, er det ikke som finansiel Ordfører for det konservative Parti. Det giver mig den Behagelighed ogsaa at kunne tale om andre Ting; det giver ogsaa Tingets Medlemmer den Behagelighed ikke at behøve at høre paa mig, da det, som bekendt, meget mere kommer an paa, i hvilken Egenskab den paagældende taler, end hvad han egentlig siger, og om det er rigtigt eller urigtigt.

Jeg vil som indledende Bemærkning gerne tale om, hvorledes man udenrigspolitisk kan karakterisere to fremtrædende Personer af Regeringen, henholdsvis den højtærede Undervisningsminister og den højtærede Statsminister. Jeg konstaterer først med Tilfredshed, at man ikke i Trontalen, eller hvad man nu vil kalde det, Aabningstalen, talte om det gode Forhold til andre Nationer. Dette har altid forekommet mig at være en Floskel. Man læser f. Eks. i en Bog, der vistnok hedder „Die zwei weisen Nationen“, skrevet af en tysk Fregatkaptajn, hvorledes efter Kielerugen i 1914, da den engelske Flaade sejlede ud, den tyske Flaade hilste den med Udtrykket: Vänner i Fortiden, Vänner i Fremtiden! 14 Dage efter havde vi Verdenskrigen! Altsaa, jeg hilser med Tilfredshed, at man ikke gjorde det. Det kunde jo have den særlige Baggrund, at der er visse Vanskeligheder med Hensyn til det udenrigspolitiske, og overfor disse Vanskeligheder er det, jeg gerne vil karakterisere Stemningen ved de to før nævnte Personer.

Den højtærede Undervisningsminister, som, da han faar Meddelelsen om, at det gaar ikke saa godt med det grønlandske Spørgsmaal — jeg tror, han fik den paa en Dag, hvor der var Fredsdelegeretmøde i denne Bygning — kommer og meddeler dette Resultat i følgende Vendinger: Tja, slikt modtager man med et Skuldertræk og et Smil. Dette er i Sandhed en Fredens Mand! Den Mand, der under alle Livets Tilskikkelser modtager, hvad der kommer udefra, paa den Maade, risikerer ikke at komme i Krig,

det tror jeg nok, jeg tør gaa ud fra, saa ham maa jeg for saa vidt prise som en virkelig Fredens Mand.

Jeg er meget mere i Tvivl, naar jeg vender mig til den højtærede Statsminister, som jo ogsaa om dette Anliggende har holdt forskellige Taler. De er blevet rost, ikke mindst i konservative Blade, følgelig maa jeg gaa ud fra, at det virkelig, set fra et konservativt Synspunkt, er en god Tale, og som den Partimand, jeg er, bøjer jeg mig for det og erkender, at det var en god Tale. Men jeg hævder, at det var ingen Fredstale, det var det mindst af alt, og jeg tør tillade mig at paastaa, at hvis man ved de store Konferencer ret ofte talte i den Form, vilde billedlig talt Sværdet snart flyve ud af Skeden.

Men i Grunden, naar man har fulgt den højtærede Statsminister, maa det saa ikke ogsaa staa en klart, at den højtærede Statsminister er meget mere en Krigernatur end en Fredens Mand. Derfor forstaar jeg saa inderlig vel, at han af sine Urdrifter udtaler sig, som han gør, men det viser saa sandelig ogsaa, at Taler om, hvem der er Fredens Mænd, og hvem der er det modsatte, ingenlunde har den Sammenhæng med de politiske Partier, som man vil være tilbøjelig til at mene.

Nej, naar Ufreden kommer, naar Taabeligheden kommer — Ufred behøver jo ikke altid at være Taabelighed — saa er det en Folkebølge, der ruller hen over Landet. Jævnfør, hvad der er sket i Norge. Dér er sikkert ogsaa mange fornuftige Mennesker, men de ufornuftige har efter min Opfattelse været de fleste, og de har revet de andre med sig. Jeg tør garantere for, at i en given Situation vilde en Tale omtrent holdt som den af den højtærede Statsminister ogsaa rive denne Nation med sig, ikke til Freden, men til noget andet. — Men, som sagt, det var altsaa en fortrinlig Tale.

Derefter har jeg et Par Bemærkninger, ikke i og for sig til Justitsministeren, men om Spørgsmaal, der har en vis juridisk Interesse. Det ene Spørgsmaal knytter sig til Tilfældet Jarl, saa vil De vist alle vide, hvorom det drejer sig. Han har begaaet en Handling, som er beklagelig, en Handling, som desværre begaas af mange, men har man mon nogen Sinde set en Mand fra de jævneres Lag, om jeg saa maa kalde det, blive behandlet paa den Maade, som den paagældende blev det, slæbt til 3 Rettersteder, først Underret, saa Landsret, hvilket jo er ganske normalt, derefter ekstraordinært til Højesteret!